

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. M. B., CSc.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Košťálem, advokátem se sídlem Na Riviéře 123, Zbečno, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ČEZ Distribuce, a. s.**, se sídlem Teplická 874/8, Děčín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2015, č. j. 274/LP/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. 11. 2016, č. j. 30 A 179/2015 – 116,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce vlastní v k. ú. D. Ž. pozemky parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X (dále též „dotčené pozemky“).

[2] Dne 17. 1. 2013 vydal Městský úřad Cheb, pod č. j. MUCH 1839/2013/Heg, sp. zn. KSÚ 234/2012, k žádosti společnosti ČEZ Distribuce, a.s., územní rozhodnutí o umístění stavby pro stavbu „Nové vedení 2x110 kV V1279, 1282 Jindřichov – Drmoul“ mj. na dotčených pozemcích (dále též „rozhodnutí o umístění stavby“). Toto územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 21. 2. 2013.

[3] Dne 9. 1. 2014 podala společnost ČEZ Distribuce, a.s., u Městského úřadu Cheb žádost o vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene a omezení vlastnického práva k pozemkům žalobce.

[4] Městský úřad rozhodnutím ze dne 10. 3. 2015, č. j. MUCH 19880/2015/Šin, sp. zn. KSÚ 1645/2014 (dále též „rozhodnutí o vyvlastnění“) omezil vlastnické právo žalobce k části specifikovaných pozemků v k. ú. D. Ž., a to zřízením věcného břemene ve prospěch společnosti ČEZ Distribuce, a.s., pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby distribuční soustavy „Nové vedení 2x110 kV V 1279,1282 Jindřichov – Drmoul“ podle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění účinném od 1. 2. 2013 do 30. 4. 2016.

[5] Proti rozhodnutí o vyvlastnění brojil žalobce odvoláním. Krajský úřad Karlovarského kraje však v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015 jeho odvolání zamítl a napadené rozhodnutí o vyvlastnění potvrdil.

II. Řízení před krajským soudem

[6] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[7] Krajský soud nejprve vymezil předmět řízení. Rozhodnutí o umístění stavby je již pravomocné a jako takové bylo podle § 73 odst. 2 věty prvé před středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, závazné pro účastníky řízení, jakož i ostatní správní orgány. Rovněž městský úřad (jako příslušný vyvlastňovací úřad) proto byl povinen toto rozhodnutí o umístění respektovat a z jeho obsahu vycházet. Naopak nebyl povinen již znovu posuzovat podmínky jeho vydání. Územní rozhodnutí o umístění stavby je aktem samostatným, nikoliv subsumovaným. Ani v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o vyvlastnění se již nelze (s odkazem na § 75 odst. 2 větu druhou s. ř. s.) vracet k předmětu územního řízení o umístění stavby.

[8] Rovněž v rámci žalobního bodu týkajícího se nedostatku veřejného zájmu brojí žalobce proti skutečnostem, jež měl namítat v rámci přezkumu územního rozhodnutí o umístění stavby. V nyní přezkoumávaném rozhodnutí o vyvlastění dospěl žalovaný k závěru, že veřejný zájem na dosažení účelu vyvlastnění převáží nad zachováním dosavadních vlastnických práv k dotčeným pozemkům, přičemž krajský soud tomuto přisvědčil. Správní orgány zohlednily zjevně významný veřejný zájem na zřizování a provozování distribuční soustavy elektřiny. Objektivní právo (ani právo vlastnické) nezakládá právo jednotlivce na zachování rázu krajiny a významného historického urbanistického celku.

[9] Žalobce argumentoval v řízení o vyvlastnění pouze v obecné rovině. Měl přitom argumentovat zachováním svých dosavadních práv, nikoliv dopady přijímaného řešení do zájmů na ochranu přírody a krajiny nebo na ochranu historického dědictví. Žalobce předkládal žalovanému námitky týkající se jeho dosavadních práv jen ve velmi obecné rovině, proto nelze trvat na tom, aby se s nimi žalovaný konkrétně vypořádával, nýbrž postačí, že na ně reagoval toliko obecnou odpovědí.

[10] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s."), jako nedůvodnou zamítl.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl rozhodnutí krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel namítá, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s jeho námitkami proti rozhodnutí o vyvlastnění. V rámci rozhodnutí o umístění stavby nebyly splněny podmínky stanovené: závěrem zjišťovacího řízení ministerstva životního prostředí ze dne 10. 8. 2011, stanoviskem posouzení vlivů záměrů na životní prostředí ze dne 2. 4. 2012, zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje 2010, ani územním plánem D. Ž.. Podle soudu se při přezkumu rozhodnutí o vyvlastnění nelze vracet k přezkumu územního rozhodnutí o umístění stavby (ani k jeho podkladům), s čímž stěžovatel nesouhlasí.

[13] Je nesporné, že rozhodnutí o umístění stavby a rozhodnutí o vyvlastnění jsou dva samostatné správní akty. Podanou žalobou se však stěžovatel nedomáhal přezkumu rozhodnutí o umístění stavby (jak se domníval krajský soud), nýbrž zrušení rozhodnutí o vyvlastnění z důvodu, že městský úřad čistě automaticky a formalisticky přijal nezákonné územní rozhodnutí, aniž by ve věci došel k vlastnímu úsudku. Vyvlastnění lze dle § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění provést tehdy, je-li v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Městský úřad byl povinen posoudit otázku souladu umístění stavby elektrického vedení se zmíněnými cíli a úkoly znovu a zcela samostatně, což neučinil a zatížil své rozhodnutí nezákonností. Okolnost, že stěžovatel v územním řízení (o umístění stavby) neuplatnil tyto námitky, nezbavuje správní orgány povinnosti se jimi v rámci rozhodnutí o vyvlastnění zabývat.

[14] Soud se rovněž nesprávně vypořádal s veřejným zájmem na vyvlastnění. V napadeném rozsudku posoudil zájem na umístění distribuční sítě elektrického vedení za významnější než veřejný zájem na ochraně přírody a krajiny. Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění mají správní orgány zájem prokázat, nelze jej automaticky presumovat (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04 ze dne 28. 6. 2005).

[15] Při řešení kolize dvou veřejných zájmů má z obou zůstat maximum (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161). Realizací stavby elektrického vedení však dojde k nevratné změně krajinného rázu. Příroda slouží podstatně větší entitě lidí, než-li předmětná stavba a nelze bez dalšího zohlednit pouze ekonomický přínos záměru (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2007, č. j. 2 As 35/2007). Podle krajského soudu stěžovatel nemůže být nositelem tohoto veřejného zájmu,

což stěžovatel rovněž odmítá. Stěžovatel má subjektivní veřejné právo na zachování vlastnictví k dotčeným pozemkům a rovněž mu přísluší právo prosazovat veřejný zájem na ochranu přírody a krajiny.

[16] Nadto existuje šetrnější varianta pro veřejný zájem na zachování krajinného rádu, což je vedení stavby podél železniční trati Plzeň-Cheb. Zásady územního rozvoje Karlovarského kraje vyzdvihují jako vysokou hodnotu neporušenost krajinného rázu, přičemž rozhodnutím o umístění stavby byl princip subsidiarity jednoznačně porušen.

[17] V této souvislosti stěžovatel navrhoval důkazy: variantami č. 1, 2 a 3 o změnách vedení trasy venkovního vedení elektřiny navrhovanými stěžovatelem ve správním řízení, stanovisky všech dotčených orgánů jmenovaných na str. 28 a 29 rozhodnutí o umístění stavby, zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje 2010 a zprávou o uplatnění územního plánu D. Ž. z období let 2009-2014. Krajský soud nezákonně důkazy neprovedl s odůvodněním, že byly nadbytečné.

[18] Správní orgány se spokojily s tím, že námitky vznesené ve vyvlastňovacím řízení měl stěžovatel uplatnit již v řízení územním – byly si přitom vědomy, že o vedení takového řízení nevěděl. Pakliže by tomu tak nebylo, zcela jistě by se bránil. Zásada rovnosti účastníků řízení vyjádřená v čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod byla porušena, přičemž krajský soud se s touto skutečností nijak nevypořádal. Ačkoliv je o zahájení vyvlastňovacího řízení zpraven účastník písemně (§ 19 odst. 1 zákona o vyvlastnění), v řízení o umístění stavby je zpraven toliko veřejnou vyhláškou (§ 85 odst. 2 stavebního zákona). Tento způsob doručování však zjevně neposkytuje účastníkům dostatečnou ochranu jejich subjektivních veřejných práv. V daném územním řízení žádný z účastníků námitky neuplatnil, neboť o jeho průběhu pravděpodobně rovněž nikdo z ostatních nevěděl. Stěžovatel webové stránky úřadu nesledoval, ani úřední desku obce D. Ž., jelikož se zde trvale nezdržuje (bydlí v Liberci), Závěr, že stěžovatelovy námitky jsou již neaktuální a měly být vzneseny v územním řízení, však s ohledem na okolnosti projednávané věci neobstojí.

[19] Dále navrhl stěžovatel kasačnímu soudu provedení důkazů: usnesením č. 15/01/2017 z veřejného zasedání zastupitelstva obce D. Ž. konaného dne 2. 3. 2017; a odborným posouzením areálu statku a vily N. p. ú., územního pracoviště v L. ze dne 4. 4. 2017, č. j. NPÚ-342/18048/2017. Obě tyto listiny se podle stěžovatele vztahují k usedlosti M. d. [č. p. X (st. parc. č. X, k. ú. D. Ž.)] a sousední vily č. p. X (st. parc. č. X. k. ú. D. Ž.), která je tímto řízením přímo dotčena.

[20] Následujícím přípisem stěžovatel uvedl, že N. p. ú. měl být podle jeho názoru účastníkem územního řízení o umístění stavby. Stavební úřad zcela zřejmě nadřadil ekonomické zájmy osoby zúčastněné na řízení nad zájmy veřejnými. Doručování v územním řízení zvýhodnilo zkušenou osobu zúčastněnou na řízení před soukromými osobami, v jejichž silách není každodenně sledovat webové stránky úřadu. Stěžovatel přiložil petici za záchranu krajinného rázu CHKO Slavkovský les, jakož i odpověď městského úřadu, že účinky pravomocného rozhodnutí o umístění stavby již nelze zvrátit.

[21] Dne 19. 9. 2017 stěžovatel navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, s ohledem na oznámení o zahájení díla (stavby) a vstupu na pozemek ze dne 5. 9. 2017.

[22] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem, že je povinen ve vyvlastňovacím řízení respektovat pravomocné rozhodnutí o umístění stavby. Neměl tedy povinnost znovu se zabývat podmínkami umístění distribuce elektrické sítě, jak se stěžovatel dovolává. Tyto námitky měl uplatnit v územním řízení. Soud dostatečně zjistil skutkový stav a nebyl povinen provést stěžovatelem namítané důkazy. Ve zbytku žalovaný setrval na své dosavadní argumentaci.

[23] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[24] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost není důvodná.

[26] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Podle stěžovatele zatížil krajský soud své rozhodnutí nepřezkoumatelností z důvodu, že se nijak nevypořádal s namítaným porušením zásady rovnosti účastníků řízení vyjádřené v čl. 37 odst. 3 Listiny. Krajský soud vymezil předmět řízení a vyjádřil právní názor, že v nyní projednávané věci již nelze namítat skutečnosti, jež měl stěžovatel uplatnit v územním řízení (a příp. soudním přezkumu rozhodnutí o umístění stavby). Tímto se soud implicitně vypořádal rovněž s navazující otázkou správnosti doručování ve správním řízení, jež podle jeho názoru nebylo předmětem přezkumu v nyní projednávané věci. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, jaké skutečnosti soud považoval za rozhodné, soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu zdůvodnil své závěry. Správnost jeho závěrů bude předmětem věcného posouzení kasační stížnosti, námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku však není důvodná.

[27] Stěžovatel se po celou dobu správního řízení, jakož i řízení před správními soudy, *de facto* dovolává toho, že se měl žalovaný v rámci žalobou napadeného rozhodnutí o vyvlastnění zabývat rovněž podmínkami vydání rozhodnutí o umístění stavby.

[28] Předmětem přezkoumání rozhodnutí o omezení vlastnického práva stěžovatele k dotčeným pozemkům zřízením věcného břemene však *nemůže* být přezkoumání naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí, kterým bylo povoleno umístění stavby. Lhostejno přitom, zda se stěžovatel o existenci rozhodnutí o umístění stavby dozvěděl až z rozhodnutí o omezení vlastnického práva. Jakkoliv považuje Nejvyšší správní soud rozdílnou právní úpravu doručování účastníkům a dotčeným osobám v režimu § 19 odst. 1 zákona o vyvlastnění a § 85 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a

stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění za problematickou, na projednávané věci to nemůže nic změnit.

[29] Stěžovatel se na dotčených pozemcích (ani v jejich blízkosti) fakticky nezdržuje a nese proto rizika spojená se správou nemovitostí „na dálku". Stěžovatel si měl počínat tak, aby si jiným způsobem přiměřeně zajistil povědomí o řízení týkajících se pozemků v jeho vlastnictví. Ze zásady *vigilantibus iura scripta sunt* mj. vyplývá, že vlastník dotčených pozemků je zásadně povinen uplatnit všechny své námitky, tvrzení a argumenty, jimiž dovozuje nesprávnost či nezákonnost rozhodnutí správních orgánů včas, tj. především v příslušném správním řízení a v opravných prostředcích, jakož i v prostředcích soudní ochrany, které mu zákon ve vztahu k příslušnému řízení dává k dispozici. Uvedená zásada představuje pravidlo, podle kterého se mocenská ochrana poskytuje jen těm subjektivním právům, jejichž držitelé o ně dbají, aktivně je vykonávají a v případě porušení vymáhají řádně a včas (práva svědčí jen bdělým).

[30] Pokud si stěžovatel žádným způsobem nezajistil možnost být obeznámen se zahájením územního řízení týkajícího se mj. jeho pozemků, ač tak učinit mohl, nelze se nyní v řízení o vyvlastnění domáhat přezkumu podmínek vydání předcházejícího územního rozhodnutí. V souladu s uvedenou zásadou lze nyní po stěžovateli spravedlivě žádat, aby nesl nepříznivé následky spojené s řádným neuplatněním nyní uváděných námitek směřujících ke zvrácení stavu založeného pro něj negativním rozhodnutím o umístění stavby.

[31] Rozhodnutí o umístění stavby je zcela samostatným rozhodnutím, byť je bezesporu určitým „právním podkladem" (rozhodnutím *sine qua non)* pro následné vydání rozhodnutí o omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene. Toto rozhodnutí však nabylo právní moci a nebylo zákonným způsobem zrušeno nebo změněno.

[32] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o umístění stavby je samostatným rozhodnutím, jež lze napadnout samostatnou žalobou, nelze v soudním řízení uplatnit postup upravený v soudním řádu správním v § 75 odst. 2, věta druhá s. ř. s., podle kterého *„byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví."*

[33] Stěžovatel se nebránil proti umístění stavby správní žalobu, v níž by soud mohl přezkoumat zákonnost rozhodnutí (tedy konkr. i námitky stran naplnění podmínek stanovených závěrem zjišťovacího řízení ministerstva životního prostředí ze dne 10. 8. 2011, stanoviskem posouzení vlivů záměrů na životní prostředí ze dne 2. 4. 2012, zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje 2010 nebo územním plánem D. Ž.). Souladností umístění stavby s těmito podklady by se správní orgány (potažmo soudy) zabývaly právě v územním řízení o umístění stavby. Krajský soud proto nepochybil, když přisvědčil žalovanému, že v řízení o vyvlastnění již nebyl důvod uvedené důkazy provádět.

[34] Rovněž možností alternativních variant řešení záměru (vedení sítě jakožto liniové stavby podél železniční trati Plzeň – Cheb), jakož i veřejným zájmem na zachování krajinného rázu měl stěžovatel argumentovat toliko v územním řízení. Vzhledem

k tomuto závěru krajský soud nepochybil tím, že neprovedl stěžovatelem namítané důkazy variantami č. 1, 2 a 3 o změnách vedení trasy venkovního vedení elektřiny navrhovanými stěžovatelem ve správním řízení, stanovisky všech dotčených orgánů jmenovaných na str. 28 a 29 rozhodnutí o umístění stavby, zásadami územního rozvoje Karlovarského kraje 2010 a zprávou o uplatnění územního plánu D. Ž. z období let 2009-2014. V řízení o přezkumu rozhodnutí o omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene již nebylo na místě tyto důkazy provádět.

[35] Stěžovatel kasačnímu soudu navrhl provedení důkazu usnesením č. 15/01/2017 z veřejného zasedání zastupitelstva obce D. Ž. konaného dne 2. 3. 2017 a odborným posouzením areálu statku a vily N. p. ú., územního pracoviště v L. ze dne 4. 4. 2017, č. j. NPÚ-342/18048/2017. Z označení těchto listin bylo kasačnímu soudu zřejmé, že se vztahují k usedlosti M. d. a sousední vile na st. parc. č. a st. parc. č. X, obě v k. ú. D. Ž., tedy nikoliv k dotčeným pozemkům vymezeným rozhodnutím o vyvlastnění (viz bod [1] tohoto rozsudku). S ohledem na to Nejvyšší správní soud neshledal důvody k provedení těchto důkazů.

[36] Jedinou skupinou námitek, jež byly uplatněny *řádně* v rámci přezkumu nyní napadeného rozhodnutí o omezení vlastnického práva, jsou námitky týkající se nedostatečného vypořádání se s veřejným zájmem na vyvlastnění ve smyslu § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění (a to jak ze strany žalovaného, tak ze strany krajského soudu, který žalovanému přisvědčil).

[37] Podle stěžovatele se žalovaný s veřejným zájmem na vyvlastnění ve smyslu § 3 odst. 1 věty první zákona o vyvlastnění *de facto* nevypořádal. Krajský soud v napadeném rozsudku rekapituloval obsah rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňového správního orgánu, přičemž zdůraznil, že podle ustálené judikatury rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího správního orgánu tvoří jeden celek. Ani podle kasačního soudu žalovaný za daných okolností nepochybil, když se ztotožnil s posouzením prvostupňového správního orgánu a v odůvodnění napadeného rozhodnutí od něj přejal tuto část vypořádání, aniž by se k ní rozsáhle vyjadřoval vlastní argumentací.

[38] Co se týče otázky intenzity veřejného zájmu, nyní přezkoumávaným rozhodnutím městský úřad omezil vlastnické právo stěžovatele pro uskutečnění veřejně prospěšné stavby **distribuční soustavy** „Nové vedení 2x110 kV V 1279,1282 Jindřichov – Drmoul“. Stěžovateli lze přisvědčit, že podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění, „[v]*eřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení*“. Podle § 3 zákona o vyvlastnění je vyvlastnění přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem, ten mj. představuje též zákon č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích (energetický zákon).

[39] Podle § 3 odst. 2 energetického zákona se distribuce elektřiny uskutečňuje ve veřejném zájmu a pro stavbu, která je součástí přenosové, přepravní a distribuční soustavy, lze vlastnické právo k pozemku vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění: „[p]*řenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu. Pro provádění stavby sloužící k vyvedení*

výkonu z výrobny elektřiny zřizované a provozované ve veřejném zájmu nebo stavby, která je součástí přenosové soustavy, přepravní soustavy, distribuční soustavy, zásobníku plynu, rozvodného tepelného zařízení nebo zdroje tepelné energie připojeného k rozvodnému tepelnému zařízení, lze vlastnické právo ke stavbě, pozemku a zařízení vyvlastnit podle zákona o vyvlastnění.“ Definici distribuční soustavy stanoví § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona: „[v]*zájemně propojený soubor vedení a zařízení o napětí 110 kV, s výjimkou vybraných vedení a zařízení o napětí 110 kV, která jsou součástí přenosové soustavy, a vedení a zařízení o napětí 0,4/0,23 kV, 1,5 kV, 3 kV, 6 kV, 10 kV, 22 kV, 25 kV nebo 35 kV sloužící k zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky včetně elektrických přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu*.“ Z obou citovaných ustanovení je zřejmé, že distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu a rovněž podle kasačního soudu je tento zájem intenzivní. Námitka stěžovatele, že žalovaný i krajský soud bez dalšího zohlednili pouze ekonomický přínos stavby, není důvodná.

[40] Otázka prokázání veřejného zájmu na realizaci konkrétní stavby a poměřování tohoto zájmu se soukromým zájmem dotčeného vlastníka je v řízení o vyvlastnění stěžejní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 231/2016 - 40). Podle stěžovatelem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 - 161, „[v] *případě vážení dvou veřejných zájmů, které jsou v kolizi, obdobně jako v případě kolize základních práv, musí správní úřad totiž nejprve řádně určit a individualizovat na konkrétní případ oba veřejné zájmy, které jsou ve hře, a poté porovnat závažnost obou v kolizi stojících veřejných zájmů s tím, že zásah do žádného z obou chráněných veřejných zájmů nesmí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva. Při řešení kolize veřejných zájmů je třeba, aby bylo zachováno maximum z obou kolidujících zájmů, přičemž by mělo být identifikováno jádro a periferie kolidujícího veřejného zájmu a z obou veřejných zájmů, které jsou ve hře, by mělo být zachováno alespoň jejich jádro.*“ Jak ovšem zdůraznil krajský soud, i toto poměřování se bude odvíjet od individuálních namítaných okolností vyvlastňovaným (stěžovatelem).

[41] Správní orgány dospěly k závěru, že je již z povahy plánované výstavby zřejmé, že má jít o výstavbu ve veřejném zájmu, který převažuje nad zájmem stěžovatele na zachování současného stavu. Cílem stavby je zajištění distribuce elektřiny na vymezeném území České republiky ve prospěch předem neurčeného počtu osob, přičemž v rámci vyvlastňovacího řízení byla převaha veřejného zájmu nad zachováním dosavadních práv stěžovatele dostatečným způsobem prokázána.

[42] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, že dojde ke změně krajinného rázu, Nejvyšší správní soud i tuto námitku považuje za nedůvodnou. Tyto zájmy nemohou být zasaženy vyvlastněním, ale samotným rozhodnutím o umístění stavby, resp. realizací stavby na jeho základě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 5 As 125/2015 - 86; usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 22 Cdo 3138/2010).

[43] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelovo subjektivní veřejné právo na zachování vlastnictví k dotčeným pozemkům bylo ve vyvlastňovacím řízení dostatečným způsobem zohledněno.

V. Závěr a náklady řízení

[44] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační soud nerozhodoval, neboť ve třicetidenní lhůtě od jeho podání podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 4 s. ř. s. vydal rozhodnutí ve věci samé. S ohledem na nedůvodnost všech stěžovatelových námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[45] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto soud rozhodl ve výroku II. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti, proto mu soud ve výroku III. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[46] Osoba zúčastněná na řízení, jež je v řízení o kasační stížnosti v postavení procesně úspěšné strany, má v souladu s 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace ovšem v dané věci nenastala, proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku IV. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu